

Jozef Rulof, een Nederlandse ziener - 1898-1952

Sommigen zullen deze man een fantast noemen, sommigen probeerden hem zelfs in de hoek van racisme of negationisme te duwen. Het tijdstip van publiceren op de vooravond van een tweede wereldbrand en ook daarna was ook zeer zeker bepalend voor de manier waarop hij verkoos zijn werken in de openbaarheid te brengen.

Toegegeven dat zijn teksten wel degelijk onze ervaringswereld zeer sterk doortrekken naar wat ons in deze wereld bekend is zoals huizen, beelden, scholen of benodigde hoeveelheid slaap. Iedereen die een glimp van die zijde heeft mogen opvangen en het kon navertellen weet echter hoe moeilijk het is de beleving om te zetten in woorden waardoor anderen enig begrip ervan zouden kunnen meedragen.

Of je voor deze geschriften al dan niet open kan staan heeft allicht te maken met de toestand waarin je vanuit je ziel deze teksten kan verwerken. Ongetwijfeld raakt hij echter zeer velen die met het verlies van dierbaren te maken kregen, hetzij een ouder, partner, kinderen of zelfs verlies van ongeborenen. Dezen zullen zeer veel steun en troost vinden in het beeld zoals deze man van een hiernamaals schetst.

Meer nog, op een zeer natuurlijke manier weet hij te verwoorden wat echt van belang is om als mens na een leven op deze wereld op Spiritueel niveau hoger dit leven te verlaten dan je het aanving. Waar de rol van religie echt ligt en waar je focus het meeste belang aan zou kunnen hechten om je eigen evolutie vooruit te helpen.

Hierna volgen een aantal passages uit zijn boeken overgenomen, mocht u deze werken volledig wensen te lezen is onderaan de link te vinden naar een site waarop meerdere boeken vrijblijvend kunnen worden gedownload.

Grebbelinie Blz.20

'Het is vaak moeilijk, meester Johannes, te weten wat goed is en wat kwaad.' 'U moet het zelf leren aanvoelen. Toets al wat u doet aan de liefde. Toets alles aan de reine liefde Gods en ge bent niet meer in staat verkeerd te doen. Ge leert dan aanvoelen wat goed en wat verkeerd is. Ik ben bij u, zal u volgen en u helpen. Wie het licht zoekt, krijgt hulp van hen, die het licht reeds bezitten en een baken willen zijn. Dit zijn wetten en krachten welke werken voor een ieder die ernstig aan een hoger geestelijk leven wil beginnen.'

Grebbelienie Blz.145

Waar zal de dominee, de pastoor te land komen, die zijn hele leven lang gepredikt heeft over een God, die Zijn eigen kinderen voor eeuwig verdoemen kan? Zal God hun werkelijk, zoals zij hopen, uit beloning voor deze valse verbreiding achter Zijn stoel een plaats aanbieden? Ik zou een ketter zijn, een satan. Bén ik het? Ik weet er maar één antwoord op: als alle kettters in het eeuwige leven de heerlijkheid ontvangen, die mij ten deel is gevallen, dan zijn ze niet kwaad af. Ze ontvangen dan het machtigste dat God Zijn kinderen te schenken heeft: Zijn hémel! Gód deed voor mij een hemel opengaan,

en de mensen, met wie ik verbonden was, haatten mij, omdat ik hun kerk niet bezocht... Zo verging het mijn vader, zo verging het Angelica, en zo verging het de tallozen, die door de 'gelovige' mensen veracht, uitgebannen, ja verbránd werden. Zo verging het allen, die een God van verdoemenis niet aanvaardden en van wie het liefdegevoel vuriger was dan de vlammen van de brandstapels. Hoe zullen ze zich voelen, deze gelovigen, als ze het eeuwige leven binnentreden en de werkelijkheid zien, die geheel verschilt van hun zo fanatiek aangehangen opvattingen, een werkelijkheid, die zij dán niet meer ontkennen kunnen? Als ze God leren kennen als een Vader van Liefde Die elk van Zijn kinderen opnieuw en opnieuw de kans geeft tot Hem terug te keren? Hoe zullen ze zich voelen, als God niet telt de keren dat ze hun stenen kerkgebouwen bezochten en geen acht slaat op de keren dat ze Zijn heilige Naam aanriepen, maar slechts ziet naar de liefde, die er in hun harten woont en naar de handelingen, welke daaruit jegens hun evennaasten, hun broeders en zusters dus, voortsporen? Liefde, liefde, alléén voor de liefde is het dat de poorten van de hemelen wijken.

Grebbelienie Blz.159

Hoe ontzettend is een oorlog toch. Daar zijn mensen die voortdurend het goede nagestreefd hebben, die zichzelf hebben afgebroken, hun foute eigenschappen bevochten om ze in goede om te zetten, mensen die in God geloofden en Hem zochten te dienen en in een oorlog zetten ze al hun zo moeizaam verkregen bezit op het spel en verliezen het door te doden... Zij denken nog goed te doen, ze geloven hun God te dienen door gehoor te geven aan het bevel van hun overheid hun vaderland te verdedigen. Maar... God kent alléén Zijn schepselen en hun gaf Hij het bevel mee elkander lief te hebben. Wie de sferen van licht wil binnentreden, mag geen bloed aan de handen hebben. Eén slechte gedachte doet de poorten van de sferen al voor ons dichtgaan. Hoe zouden we dan met een moord op ons geweten daarin kunnen binnengaan?! God vraagt van ons dat wij Zijn heilige wetten opvolgen. Déze moeten ons het eeuwigdurend geluk binnenvoeren. Wetten die het kwáád vertegenwoordigen kent God niet. Zij zijn door het kwade-ik in ons mensen uitgedacht. Is het een daad van liefde zijn medemens te doden? Kan dan de wet, die hiertoe beveelt, uit God zijn? Elke geest, die een hemel zijn woonplaats mag noemen, kan u vertellen dat het alléén de daden van liefde waren, die hem de poorten tot zijn hemel ontsloten. Een moord – en het doden van een medemens in oorlog is een moord – wijst u onherroepelijk terug naar het duister van de hellesferen. Zo gebiedt het Gods rechtvaardigheid; armzalig is de mens die het anders gelooft. De bittere werkelijkheid hier zal hem moeten overtuigen.

Grebbelinie Blz.182

Hoeveel van deze gelovigen, die de kerken betreden om te bidden, ja om tot éénheid te komen met Christus' heilig lichaam, naar het heet, hoeveel van deze mensen kunnen zeggen: in mij woont liefde, of althans ik streef ernaar, ik poog wezenlijk zó alomvattend lief te hebben als God en Christus het bevelen, ik sluit mijn hart af voor de haat en ik vervloek geen van mijn vijanden, wát ze mij ook aandeden. Hoeveel vraag ik u? Maar zo ze dat niet van zichzelf kunnen zeggen, waar halen ze dan de euvele moed vandaan desondanks hun kerken te betreden en hun Goddelijke Vader en Diens Goddelijke

Zoon te honen met hun valse gezangen? Hoe kan nog één priester, één dominee een rustig uur beleven met de wetenschap dat de gelovigen onder zijn gehoor naar zijn liefde boodschap luisteren, terwijl aan hun handen het bloed van hun vijanden kleeft en hun harten door haat worden aangevreten? Hij weet hoe ze denken, elke geestelijke weet het, maar waarom ontzegt hij hun de toegang tot het kerkgebouw niet, waarom drijft hij hen niet uit, de huichelaars, de schijnheiligen, die ons aller Vader in het gelaat spuwen?! Dit zou hen tenminste aan het denken brengen! Hierin ligt de fout die de kerken maken: hun gelovigen zijn volgepropt met teksten en gezangen, de 'Tien Geboden Gods' zijn hun ingehamerd, ze kunnen deze op elk uur van de dag opdreunen, maar hun is nog nimmer duidelijk geworden, dat ze die geboden 'naar de letter' en tot in hun uiterste consequentie hebben op te volgen. Ze geloven niet of moeilijk, dat het Gods bevel is dat zijn geboden nageleefd worden en Hij elk vergrijp ertegen onmogelijk dulden kan. Christus is uw voorbeeld, prediken de geestelijken, maar de gelovigen maken onder elkaar uit dat je toch als 'gewoon' mens onmogelijk zo kan leven als Christus... Dat ze er dan toch op z'n minst naar moeten trachten, is hun na al die eeuwen nog altijd niet duidelijk geworden. Ze denken niet na over alles wat God en het leven betreft, ze hebben nooit leren denken en nooit geweten dat dit noodzakelijk is. De kerken hebben hun gelovigen dom gehouden, hun niet geleerd geestelijk te denken, maar hen kinderen gehouden, voor wie gedacht en gehandeld wordt. Op onze reis peil ik ze, de gelovigen, en telkens stuit ik op onbewustzijn. Ze leven en geloven niet met een sterk, hevig bewustzijn, de kerkbezoekers, nimmer nog dachten ze diep na over God, Zijn Wezen, Zijn heilige wetten, over Zijn bedoelingen met ons, over onze verplichtingen jegens Hem, over de naleving van Zijn geboden, over de inrichting van het aardse bestaan, over het hiernamaals. Ze geloven hun plicht jegens God en de evenmens gedaan te hebben door trouw naar de kerk te gaan en God op daarvoor vastgestelde tijden te danken en te loven. Maar intussen is het in hun innerlijk een chaos, stapelden ze fout op fout, zonder dat het tot hen doordringt, dat ze de wetten Gods overtreden en ze bezig zijn zich op de duistere sferen af te stemmen. Wie met haat in het hart of met bloed aan de handen het land van gene zijde betreedt, zal moeten ervaren dat de hemelen voor hem gesloten zijn en geen gebed, hoe goed gemeend ook, kan hen openen. Zo onverbiddelijk en scherp regeren hier Gods wetten. Op aarde echter staan de deuren van de kerkgebouwen wagenwijd open en kunt ge God straffeloos toezingen en meteen Zijn kinderen haten. Spreekt het onbewustzijn van de kerken en hun aanhangers hieruit niet afschuwelijk duidelijk? Als de kerken wáárlijk door God gesticht waren, zouden ze hun taak beter kennen. Het zou dan niet mogelijk zijn dat ze zwegen, als misdadige heersers hún gelovigen opriepen tot de strijd. Ze zouden de heerser die z'n oorlog trachtte goed te praten met te zeggen, dat hij op Gods bevel en in het belang van z'n onderdanen handelde, in heilige verontwaardiging om zúlk een laster het tegendeel aantonen. Ze zouden hun gelovigen onherroepelijk verbieden de wapens op te nemen en zich bij hun kruistocht tegen het geweld beziel

weten door Christus' vuur. Ze zouden de woorden weten te vinden om hun belijders duidelijk te maken dat God geen gebod uitvaardigt om ons ervoor te belonen als we ons er niet aan storen. Ze zouden hun gelovigen in vlamme taal te verstaan geven dat God van ons niet alleen gezang of gebed verwacht, maar daden wil zien. Hij wil dat we weigeren om te doden wat tot Zijn leven behoort. Hij wil, dat we Zijn leven liefhebben, in de enige en allesomvattende betekenis van het woord. Dit alles zouden de kerken de mensheid moeten voorhouden en er zou rust en vrede op aarde wonen. Want wat zouden de heersers van de aarde moeten beginnen, als de gelovigen weigerden de wapens in de handen te nemen? Leven niet onder elk volk mensen die in God geloven en Hem zoeken te dienen? Ze kunnen hun oorlogsplannen begraven, de heersers, als de gelovigen van de aarde zich aaneensluiten, zoals het kwaad zich aaneensluit.

Grebbelinie Blz. 237

Toen ik op aarde gereed was, kon ik sterven. Dit verklaart, waarom ik zo vroeg stierf.' 'Ligt het sterven hieraan vast, vader?' 'Inderdaad, mijn zoon. Moet ik een veelomvattende taak verrichten die een heel leven vergt, dan worden de jaren mij ruimschoots toegemeten. Ik zal dan niet eerder sterven vooraleer ik mijn werk heb kunnen afmaken.' 'Wie heeft dat in handen? God zeker?' 'De mens zelf heeft die wetten in handen. Zij gaan aan ons over, als we innerlijk zover gekomen zijn. Eens komt ieder mens zover. Gods wil is het immers dat wij in Zijn leven bewust worden, dat wij ons Zijn leven eigen maken? Welnu, wij en de wetten handelen dan naar de gevoelens, welke in ons leven. Dit beleven die zielen, die aan hun láátste leven toe zijn en daarin voor de aarde iets te doen hebben.'

Hiernamaals Blz. 347

'Op aarde is het gemakkelijker om zich geestelijk te ontwikkelen dan aan deze zijde. En wel hierom: Zich op aarde geestelijk geluk eigen maken in een stoffelijke toestand, vergt een zware strijd, kost inspanning en kracht. De stof is het middel, door de stof kan men het bereiken. Het leven op aarde is niet moeilijk wanneer men alles heeft wat het leven veraangenaamt. Door de stof kan men zich ontwikkelen door anderen te helpen. Dat is zich losmaken van alle bestaande stoffelijke toestanden. Velen echter gaan door de stof ten onder. Het loskomen van de aarde, dus in een stoffelijke toestand zich geestelijk verrijken, dat is de bedoeling.

Hiernamaals Blz. 361

Waarom het gezegde: het leven is waard om geleefd te worden, en is dit een onwaarheid? Is het niet de ontwikkeling van het individu? Iedere levenstoestand in de stof te mogen beleven, is geestelijke kennis, al vindt zij op de stof afstemming. En is de stof niet Gods Schepping? Is de stof niet om tot geestelijke arbeid te komen? Is het niet om het leven te leren kennen? Op de aarde bevindt zich de mens in de praktijk van het leven. Hier is het leven een leven in gedachten. In de praktijk beleeft men alles wat men in de geest denkt. Daarvoor bezit de mens een stoffelijk lichaam en is het gevoelslichaam één in de stof.

Tussen leven en dood Blz.92

Als je mijn gewaad mocht waarnemen, beste Venry, zou je ook dit aannemelijk vinden, maar je moet wachten, eerst dan zie je dit weefsel, dat uit ons eigen voelen en denken is geboren. Het is niet het 'groot' zijn op aarde, doch het klein zijn in de dingen die door Hem zijn geschapen. Maak ze tot weefsels voor je eigen gewaad, zodat het een kleurenspeel gelijk is. Het bewonderenswaardige hiervan, beste Venry, zal je begrijpen, als ik zeg dat door voelen en denken dit alles is te bereiken. Denk je dat eens in, lieve jongen. Je hoeft maar te denken, natuurlijk te handelen en te voelen, en een hemels gewaad is je eigen bezit. Doch dan moet je vrij zijn van haat en alle andere duistere gevoelens, die het donkere gewaad vormen en die je maken tot hen die in smarten en pijnen vloeken en vervloeken, zelfs Hem, de God waaruit wij zijn. Is het je duidelijk, beste Venry, dat zij het zelf zijn die dat duistere gewaad geweven hebben? Hun daden zijn daar de weefsels voor en het geheel vertegenwoordigt hun eigen leven. Als je hen ziet, mijn jongen, hoe zij zichzelf bevuilden! Er zijn er die zichzelf besmetten en alleen voor dingen die zij zoeken en die door hun verlangen zijn geboren! Je hart breekt dan, beste Venry, en er kan slechts liefde in je zijn. Ik zag hen, mijn jongen, en zij zijn arm, heel arm. Zij hebben geen aards en geen geestelijk goud, eten noch drinken en zij zien zwart omdat hun zielen donker zijn.

Meer over deze schrijver en zijn werk; http://www.rulof.org/nl/e_books-downloaden